

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyně JUDr. Evy Pechové a Mgr. Martiny Weissové a ve věci

žalobce

J. J.

zastoupen Auditorskou a daňovou kanceláří s. r. o., IČO
64939090

se sídlem Husitská 344/63, Praha 3

proti

žalovanému

Finanční úřad pro hl. m. Prahu

se sídlem Štěpánská 28, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2016, č. j. 7319644/16/2000-11450-105418,

takto:

- I. Rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 7319644/16/2000-11450-105418, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, společnosti AUDITORSKÁ A DAŇOVÁ KANCELÁŘ s.r.o.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí uvedenému v záhlaví tohoto rozhodnutí, jímž žalovaný dle § 159 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění rozhodném (dále jen „daňový řád“) zamítl jeho námitku uplatněnou proti výzvě k podání prohlášení o majetku vydané Finančním úřadem pro hl. m. Prahu, Územním pracovištěm pro Prahu 10 (dále jen „správce daně“) dne 6. 6. 2016 pod č. j. 4761855/16/2010-80542-109458 (dále jen „výzva“ či „výzva k podání prohlášení o majetku“).

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v žalobě namítal nezákonnost jak výzvy, tak rozhodnutí žalovaného pro nesplnění zákonem stanovených podmínek pro jejich vydání, a to existence daňových nedoplatků a neúspěšné či zjevně bezúspěšné exekuce příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb.
3. Poté žalobce odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. I. ÚS 512/02, na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006-54, a obsáhle vysvětlil, že napadené rozhodnutí není vyloučeno ze soudního přezkumu, neboť žalobce má ústavní právo na informační sebeurčení ohledně předávání informací týkajících se jeho majetku. Rovněž tak upozornil, že napadené rozhodnutí není rozhodnutím předběžné povahy, když na výzvu podle § 180 daňového řádu nenavazuje žádné rozhodnutí, neboť odevzdáním údajů o majetku je řízení ukončeno.
4. Nesouhlasil s právním výkladem § 180 odst. 5 písm. c) daňového řádu zaujatým žalovaným, jenž nezákonně dovodil, že výzvu lze vydat i za situace, kdy daňový subjekt nemá daňové nedoplatky. Žalobce byl naopak přesvědčen, že výzvu lze vydat jen, pokud získané údaje o majetku budou státu sloužit k bezprostřednímu výběru daňových nedoplatků. Nemá-li daňový subjekt nedoplatky, nelze připustit, aby stát sbíral detailní informace o majetku osob, aniž by byly využity v exekučním řízení.
5. Dále namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný byl povinen specifikovat, jaké konkrétní daňové nedoplatky na straně žalobce eviduje a tyto doložit. Žalobce upozornil, že na výzvu správce daně odpověděl tak, že neeviduje žádné své daňové nedoplatky. Žalovaný však reagoval nesprávným poukazem na jiné řízení, ve kterém se má teprve v budoucnu zjistit, zdali žalobci daňové nedoplatky nezanikly. Jednalo se přitom o rozhodnutí správce daně ze dne 13. 7. 2016, č. j. 4735904/16/2010-80542-109458, o námitkách podaných žalobcem proti exekučnímu příkazu ze dne 17. 6. 2009.
6. Žalobce závěrem žaloby zdůraznil, že již vydání výzvy správcem daně bylo v dané věci nezákonné, jelikož nebyla splněna zákonná podmínka, že vymáhaný nedoplatek by byl či

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

mohl být uhrazen daňovou exekucí příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb. Žalobce uvedl, že žalovaný vydal exekuční příkaz k příkázání pohledávky z účtu poskytovatele platebních služeb ze dne 4. 7. 2016, č. j. 5374729/16/2010-80542-109458.

7. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil jak výzvu k podání prohlášení o majetku, tak rozhodnutí žalovaného.
8. Žalovaný ve vyjádření ze dne 1. 12. 2016 odmítl veškeré žalobní námitky. Zdůraznil, že účelem prohlášení o majetku je obstarání si informací o majetkové sféře daňového subjektu, aby bylo možno zvážit, zda exekuci nařídít a jakým způsobem. Konstatoval, že § 180 odst. 5 daňového řádu obsahuje tři důvody, kdy daňový subjekt není povinen podat prohlášení majetku. Mezi tyto důvody spadá i okolnost, že vymáhaný nedoplatek zanikl. Žalobce v odpovědi na výzvu ze dne 30. 6. 2016 mimo jiné uvedl, že nemá žádné nedoplatky, resp. že mu nedoplatky zanikly, proto byl přesvědčen o nezákonnosti výzvy. Žalovaný nesouhlasil s názorem žalobce o nezákonnosti výzvy, jelikož daňový řád nevyklučuje, aby k prohlášení o majetku bylo přistoupeno i v případě, že nedoplatek zanikl. Daňový subjekt je pak oprávněn bránit se proti prohlášení námitkou zániku nedoplatku dle § 180 odst. 5 písm. c) daňového řádu; přičemž pokud správce daně shledá námitku důvodnou, netrvá na prohlášení o majetku. Žalobce však jak v podání ze dne 30. 6. 2016 tak v doplněném podání ze dne 8. 7. 2016 toliko vypočetl, jakým konkrétním majetkem disponuje a nenamítal, že nemá žádné nedoplatky. Naopak žalovaný upozornil na to, že žalobce disponoval potvrzením o stavu svého osobního daňového účtu ze dne 6. 4. 2016, č. j. 2289643/16/2003-51523-108017, a z něhož je zřejmé, že žalobce má daňové nedoplatky na dani z nemovitých věcí ve výši 359 855, 90 Kč a na dani z převodu nemovitostí ve výši 3 369 891,80 Kč.
9. Dále žalovaný uvedl, že jedním z předpokladů pro vydání výzvy k prohlášení o majetku dle § 180 odst. 1 daňového řádu je skutečnost, že vymáhaný nedoplatek nebyl či nemohl být uhrazen daňovou exekucí příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb. Přičemž z výpisů dotazů a z odpovědí ze dne 28. 11. 2016 vyplývá, že správce daně před vydáním výzvy nezjistil, že by žalobce měl účet vedený u některého z peněžních ústavů. Navíc ani žalobce v podání ze dne 30. 6. 2016 neuvedl, že by disponoval bankovním účtem.
10. Žalovaný uzavřel, že výzva k prohlášení o majetku byla vydána v dané věci oprávněně, neboť vůči žalobci evidoval daňové nedoplatky. V této souvislosti bylo v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zmíněno rozhodnutí ze dne 13. 7. 2016, č. j. 4735904/16/2010-80542-109458, jímž správce daně rozhodl o námitkách proti exekučnímu příkazu ze dne 17. 6. 2009. Připustil, že žalobce vznesl proti uvedenému exekučnímu příkazu námitky prekluze, ale o těchto nebylo dosud rozhodnuto.
11. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

III.

Obsah správního spisu

12. Dne 6. 6. 2016 vydal správce daně výzvu k podání prohlášení o majetku, v níž žalobce vyzval ve lhůtě 15 dnů učinit prohlášení o svém majetku včetně majetku patřícího do společného jmění manželů. V odůvodnění vysvětlil, že výzva byla vydána proto, že ke dni jejího vydání správce daně eviduje vůči žalobci vykonatelné nedoplatky. Současně byl

žalobce poučen o tom, za jakých podmínek není povinen podat prohlášení o majetku, a to v případech, kdy je vůči němu zahájeno insolvenční řízení; zavedena nucená správa; vymáhaný nedoplatek zanikl dle § 180 odst. 5 daňového řádu.

13. Dopisem ze dne 30. 6. 2016 žalobce sdělil správci daně, že pokládá výzvu za nezákonnou, jelikož nemá žádné nedoplatky, jež by mohl správce daně exektovat. Dále uvedl, že nemá žádný majetek, vyjma toho, který nepodléhá exekuci; nedisponuje bankovním účtem; za plátce mzdy označil společnost X, což doložil pracovní smlouvou ze dne X. V doplnění vyjádření ze dne 8. 7. 2016 žalobce přiznal, že vlastní drobný obchodní podíl odpovídající vkladu ve výši 1 000 Kč v korporaci X
14. O námitce žalobce rozhodl žalovaný dne 6. 10. 2016 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že ji zamítl. Uvedl, že námitku v podání žalobce ze dne 30. 6. 2016 nelze považovat za důvodnou, neboť správce daně vydal dne 13. 7. 2016 rozhodnutí o odvolání, jímž rozhodl o námitkách proti exekučnímu příkazu ze dne 17. 6. 2009. Přičemž proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání, o němž bude rozhodovat Odvolací finanční ředitelství a bude řešit otázku prekluze práva daňové nedoplatky daňového subjektu vybrat a vymáhat, tedy zda daňové nedoplatky žalobce existují či zda zanikly. Konstatoval, že daňový řád nevylučuje, aby bylo k výzvě přistoupeno i v případě, kdy nedoplatek zanikl.
15. Součástí správního spisu bylo potvrzení o stavu osobního daňového účtu ze dne 6. 4. 2016, jež bylo správcem daně zasláno žalobci a vyplývají z něj dva daňové nedoplatky žalobce, a to nedoplatek na dani z nemovitých věcí a na dani z převodu nemovitostí. Taktéž jsou ve správním spise založeny exekuční příkaz ze dne 17. 6. 2009 a rozhodnutí o odvolání ze dne 13. 7. 2016, č. j. 4735904/16/2010-80542-109458, v němž bylo rozhodnuto o vymožení vykonatelného nedoplatku vůči žalobci.

IV.

Posouzení žaloby

16. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].
17. Žaloba je důvodná.
18. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
19. Podle § 180 odst. 1 daňového řádu *„[n]ebyl-li nebo nemohl-li být vymáhaný nedoplatek uhrazen daňovou exekucí přikázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb, má na výzvu správce daně dlužník povinnost podat ve stanovené lhůtě prohlášení o majetku. Lhůta pro podání prohlášení o majetku nesmí být kratší než 15 dnů ode dne doručení výzvy. Ve výzvě správce daně poučí dlužníka o povinnostech spojených s doručením výzvy a případných následcích spojených s nepodáním prohlášení nebo uvedením nepravdivých anebo hrubě zkreslených údajů; ohledně nesplnění této povinnosti není správce daně vázán povinností mlčenlivosti pro účely trestního řízení.“*
20. Podle § 180 odst. 5 písm. c) daňového řádu *„[d]lužník není povinen podat prohlášení o majetku, ke kterému byl správcem daně vyzván, jestliže vymáhaný nedoplatek zanikl.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

21. Podle § 159 odst. 1 daňového řádu „[p]roti úkonu správce daně při placení daní, nejde-li o rozhodnutí, u kterého zákon připouští podání odvolání, může osoba zúčastněná na správě daní uplatnit námitku ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se o úkonu dozvěděla.“
22. Podle § 159 odst. 3 daňového řádu „[s]právce daně námitku posoudí a rozhodne o ní. Vyhoví-li námitce v plném rozsahu, napadený úkon zruší, a vyhoví-li námitce částečně, napadený úkon změni nebo zjedná nápravu jiným způsobem. Neuzná-li správce daně oprávněnost v námitce uplatňovaných důvodů, námitku rozhodnutím zamítne. Rozhodnutí, kterým je námitce v plném rozsahu vyhověno, se neodůvodňuje.“
23. Podle § 159 odst. 4 daňového řádu „[v] řízení o námitce se použije obdobně § 111 odst. 5 a § 112. Proti rozhodnutí o námitce nelze uplatnit opravné prostředky.“
24. Městský soud v Praze předesílá, že v rámci zkoumání podmínek řízení posuzoval, zda lze napadené rozhodnutí považovat za rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a to se zřetelem k tomu, že jím byla zamítnuta námitka podaná proti výzvě k podání prohlášení o majetku podle § 180 daňového řádu. V nyní posuzované věci výzva správce daně k podání prohlášení o majetku dlužníka není judikaturou hodnocena jako správní rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Avšak soudní přezkum byl umožněn v případě následně vydaného rozhodnutí o námitce proti uvedené výzvě správce daně dle § 159 odst. 3 daňového řádu.
25. V této souvislosti soud poukazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyšší správní soud ze dne 19. 2. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016-53, publ. pod č. 3873/2019 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že námitka podaná podle § 159 daňového řádu není řádným opravným prostředkem ve smyslu § 5 a § 68 písm. a) s. ř. s., který by bylo nutno před podáním žaloby ve správním soudnictví vyčerpat; a dále že rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je jak exekuční příkaz vydaný podle § 178 daňového řádu, tak rozhodnutí o námitce podle § 159 daňového řádu podané proti tomuto exekučnímu příkazu. V odůvodnění Nejvyšší správní soud pak mimo jiné konstatoval, že „[n]ámitka je „nárokový“ prostředek nápravy úkonu správce daně při placení daní. Je jím v tom smyslu, že ten, kdo je oprávněn ji podat (ten, kdo tvrdí, že takovýmto úkonem správce daně byl zkrácen na svých právech), má subjektivní veřejné právo na to, aby námitka byla k tomu příslušným orgánem řádně vypořádána. Znamená to, že má subjektivní veřejné právo na to, aby jí bylo zcela vyhověno a jí napadený úkon byl zrušen, jde-li o námitku zcela důvodnou, resp. jí bylo zčásti vyhověno a náprava zjednána způsobem adekvátním důvodům a rozsahu částečného vyhovění, jde-li v skutku podle objektivního práva o námitku zčásti důvodnou. Stejně tak má ten, kdo námitku podal, „nárok“ na to, aby byla zamítnuta, nejsou-li důvody námitky ani zčásti oprávněné. Je logické, že proti zcela vyhovujícímu rozhodnutí o námitce nebude ten, kdo ji podal, brojit a podávat proti tomuto rozhodnutí správní žalobu. Z povahy věci mu totiž „více“ vyhovět nelze. To ostatně reflektuje i právní úprava v poslední větě § 159 odst. 3 daňového řádu, stanoví-li, že v takovém případě se rozhodnutí o námitce neodůvodňuje. Při nevyhovění či toliko částečném vyhovění námitce však může být rozhodnutí správce daně o námitce jednak objektivně nezákonné (to může být jistě i rozhodnutí o plném vyhovění námitce), ale – a to je podstatné – tato nezákonnost může znamenat (a typicky bude znamenat) zkrácení toho, kdo námitku podal, na jeho subjektivním veřejném právu na to, aby o námitce bylo rozhodnuto zákonně. Právě proto jde u částečného či plného nevyhovění námitce, a tedy u částečně či plně zamítavého rozhodnutí o ní, o takové rozhodnutí, které svou podstatnou bude „rozhodnutím“ podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Proto tedy proti němu musí být zásadně přípustná žaloba ve správním soudnictví proti rozhodnutí správního orgánu.“

26. Nejvyšší správní soud tak ve shora citovaném rozhodnutí nejen potvrdil závěr, že u částečně či plně zamítavého rozhodnutí o námitce podle § 159 daňového řádu jde o rozhodnutí, které svou podstatou bude rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž rovněž připomněl požadavek odůvodnění takového rozhodnutí. Povinnost odůvodnit rozhodnutí, kterým námitce není vyhověno nebo je jí vyhověno toliko částečně, přitom vyplývá přímo z textu § 159 odst. 3 daňového řádu *a contrario*, když tento stanoví, že se neodůvodňuje pouze rozhodnutí, kterým je námitce v plném rozsahu vyhověno, ve spojení s § 102 odst. 2 daňového řádu, podle kterého „[r]ozhodnutí obsahuje odůvodnění, nestanoví-li zákon jinak.“ V § 102 odst. 3 daňového řádu se potom stanoví, že „[v] odůvodnění správce daně uvede důvody výroku nebo výroků rozhodnutí a informaci o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami uplatněnými příjemcem rozhodnutí.“
27. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu přitom musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná i v případech, kdy správní orgán opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek. (Srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, či ze dne 31. 3. 2004, č. j. 4 As 19/2014-35, v neposlední řadě též rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23.) Soud uvádí rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, v jehož právní větě se uvádí, že: „nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].“ Soud dále poukazuje na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 38/2014-41, kde se v bodě [24] mj. uvádí, že „rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí. Pouze náležité odůvodnění je zárukou, že nebylo rozhodováno v důsledku libovůle správního orgánu a že rozhodnutí bude potenciálně možné přezkoumat prostřednictvím žaloby ke správnímu soudu.“
28. V dané věci žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí mimo jiné právě pro nedostatečné vypořádání se s jeho námitkami vznesenými v námitce proti výzvě k podání prohlášení o majetku. Soud se s touto námitkou žalobce zcela ztotožnil, neboť z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vůbec nevyplyvá, jaký úsudek ohledně existence nedoplatků žalobce žalovaný učinil. Žalovaný totiž pouze zrekapituloval relevantní právní úpravu a konstatoval, že výzvu nelze považovat za nezákonnou, neboť daňový řád nevylučuje, aby k prohlášení o majetku bylo přistoupeno i v případě, že nedoplatek zanikl; daňový subjekt se může bránit námitkou zániku nedoplatku a na předmětnou výzvu nereagovat; shledá-li správce daně námitku důvodnou, na prohlášení o majetku nebude trvat. Poté velmi stručně a neurčitým způsobem konstatoval, že dne 13. 7. 2016 správce daně vydal rozhodnutí o odvolání, kterým rozhodl o námitkách proti exekučnímu příkazu ze dne 17. 6. 2009; že proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání, o kterém bude rozhodnuto Odvolacím finančním ředitelstvím, přičemž v rámci odvolacího řízení bude řešena otázka promlčení, resp. prekluze práva daňové nedoplatky vybrat a vymáhat, tedy zda daňové nedoplatky žalobce existují či zda

zanikly. Žalovaný však nikterak neupřesnil, jaké konkrétní nedoplatky vůči žalobci evidoval; nespecifikoval je a ani neuvedl, zda žalobce byl (či měl být) s jejich existencí jakkoli obeznámen. Pokud žalobce v námitce poukázal na neexistenci daňových nedoplatek, vymezil tím rozsah otázek, kterými se žalovaný v rozhodnutí o námitce byl povinen zabývat a k nimž se v odůvodnění tohoto rozhodnutí musel vyjádřit. Žalovaný sice ve vyjádření k žalobě srozumitelně vysvětlil, že žalobce měl k dispozici potvrzení o stavu osobního daňového účtu ze dne 6. 4. 2016, o který si sám požádal a ze kterého je zřejmé, že eviduje nedoplatky žalobce, a to na dani z nemovitých věcí ve výši 3 369 891,80 Kč a na dani z převodu nemovitostí ve výši 3 369 891,80 Kč; přičemž nedoplatky jsou v potvrzení specifikovány co do zdaňovacího období, částky a splatnosti. Nicméně řádné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ale nelze nahradit vyjádřením k žalobě; nedostatek odůvodnění vydaného rozhodnutí nemůže být dodatečně zhojen podrobnějším rozбором problematiky učiněným až v soudním řízení (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, ze dne 17. 4. 2008, č. j. 9 Afs 135/2007-48, či ze dne 19. 10. 2016, č. j. 9 Azs 248/2016-44). Tedy žalovaným uvedené skutečnosti ve vyjádření k žalobě, měly být výslovně obsaženy v žalobou napadeném rozhodnutí, aby bylo vůči žalobci postaveno najisto, že a z jakých důvodů žalovaný, resp. správce daně na prohlášení o majetku nadále trvá. Žalovaný však v dané věci nedostal své povinnosti řádně své rozhodnutí odůvodnit.

29. Závěrem soud shrnuje, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž není zřejmé, jakými úvahami se správní orgán zabýval při rozhodování o tom, zda byla výzva k prohlášení o majetku zákonná. Především pak není zřejmé, z jakých důvodů žalovaný trval na podání prohlášení o majetku žalobcem a z existence jakých nedoplatek evidovaných pro žalobce při svých úvahách vycházel. Obecné údaje o povaze prohlášení o majetku a důvodech, pro které jej daňový subjekt není povinen podat, s následným pouhým odkazem na jiné probíhající řízení, nelze považovat za dostatečné a nelze tak učinit závěr o transparentním a přezkoumatelném odůvodnění rozhodnutí.
30. S přihlédnutím k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů se soud nemůže blíže vyjádřit k dalším žalobním námitkám žalobce.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. Soud tedy podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil bez jednání žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč a náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 2 x 3 100 Kč, dvě paušální částky ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 2 x 300 Kč a DPH. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 11 228 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám zástupce žalobce, společnosti AUDITORSKÁ A DAŇOVÁ KANCELÁŘ s.r.o.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. června 2020

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.